

O B Č A S N Í K

ZVON

ZPRAVODAJ FARNOSTI ŘÍČANY

P O D Z I M | 2 0 2 1

Milí farníci,

máme za sebou léto a pro většinu z nás čas dovolených a odpočinku. Na začátku října byla zahájena výuka náboženství. Děkuji, že jste vedle kroužků a dalších volnočasových aktivit nezapomněli přihlásit své děti na hodiny náboženství. Děti je více, než tomu bylo v minulých letech, z čehož máme upřímnou radost.

Jak jste si určitě všimli, začala oprava fasády věže kostela sv. Petra a Pavla v Říčanech. Dá-li Bůh, budou práce hotovy do konce listopadu. Děkujeme tímto všem dárcům, kteří na rekonstrukci přispěli nebo to mají v plánu.

V sobotu 9. října zahájil Svatý otec František světovou synodu s názvem „Za církev synodální“. V názvu synody je uvedeno „za synodální církev: společenství, spoluúčast a poslání“. Má rozvíjet v církvi naslouchání, komuni-

kaci a vědomí spoluodpovědnosti. „Synoda není ani parlament, ani průzkum veřejného mínění, ale událost, jejímž hybatelem je Duch Svatý. Není-li Ducha, není synody,“ připomněl papež při příležitosti zahájení synody. Co to znamená pro nás? V různých společenstvích můžeme a máme diskutovat, zda-li jsme ochotni vydat se na dobrodružnou cestu, nebo se ze strachu z neznámého uchýlíme k výmluvám „není to třeba“ nebo „takhle se to dělalo vždycky“. Nyní se připravují pro diecézní koordinátory materiály pro první fázi synody ve farnostech. Vatikán navrhuje deset tematických okruhů, o kterých mohou lidé diskutovat. Například co to vůbec je společné putování, kdo do církve „patří“ a kdo je opomíjený, komu církev „dluží naslouchání“, jak se křesťanům daří komunikovat mezi sebou i navenek, kde se vyskytují stereotypy, jak se uplatňuje autorita atd.

V pastýřském listu se k věřícím obrací i olomoucký arcibiskup Jan Graubner: „Církev potřebuje reformu či uzdravení a oživení, co chybí našim farnostem, aby byly rostoucím společenstvím, které vydává přesvědčivé svědectví o Kristu.“

Přijď Duchu Stvořiteli a obnov tvář země!

Žehná P. Matěj

28. říjen 2021 – 20. jubilejní zvonění v chrámu sv. Petra a Pavla v Říčanech

V letošním roce se již podvacáté rozezní zvony v chrámu sv. Petra a Pavla. Říčany se připojily k roveřské výzvě v roce 2001. V italském Roveretu byl ze zbraní, které zde zůstaly po skončení první světové války, i za přispění jiných národů ulit **Zvon padlých**, dne 24. 5. 1925 pokřtěný na **Matku trpící – Maria dolens**. Každý večer ve 21 hodin zní v Roveretu 100 úderů za padlé vojáky; 200 úderů připomíná svátky zemí, které se zúčastnily bojů první světové války. Za Československo je to tedy 28. října.

Letos se rozezní zvony v našem městě, ale také ve Velkých Popovicích. **Nezapomínáme! Tradice pokračuje.**

Miloslava Pangrácová

Je to opravdový zázrak

O pečení chleba s Evou Vlčkovou

Do tepla a vůní pekárny Caltovna jsem měla možnost vstoupit v říjnovém odpoledni, kdy už pominul dopolední kvalt. Ale měli tu zrovna pana opraváře, bylo potřeba znovu naprogramovat stopkynárnu (to je přístroj, který umožňuje to správné mnohahodinové kynutí před vložením pečiva do trouby) a vyřídít několik telefonátů, a tak se pekařka Eva při našem rozhovoru vlastně ani nestihla posadit. Jsou tu očividně zvyklí být v pohybu a taky ve střehu, uhlídat najednou stovky kousků na desítkách plechů není jen tak. Eva mi o pekařském řemesle vyprávěla s radostí. Být studentkou, hned si přivstanu a přijdu na brigádu. Přístroje tu mají jména. Stopkynárna je Princezna, jedna trouba (správně konvektomat) už je Dědeček, mladý Racek funguje dokonce online. Hnětač je Karel, dělička se jmenuje Ferdinand, rohlíkovači říkají Bořek.

Když jsem nedávno četla knížku Williama Saroyana *Tati, tobě přeskočilo*, kapitolu Bochník, ve které otec se synem zašli na výletě

brzy ráno do pekařství, vzpomněla jsem si na vás. Tam se totiž setkali s pekařem a jeho ženou, lidmi po čtyřicítce, rodiči mnoha už odrostlých dětí, povídali si s nimi a pekař jim řekl: „Zkoušel jsem hromadu jiných věcí, ale tohle je pro mne ta pravá práce.“ Je pro vás Caltovna to pravé?

Je to jedna z nejobdivnějších věcí, které se dají v dnešní době dělat. Když pečete bez chemie, tak je to opravdu velké dobrodružství, protože kvas, to je život. To je život sám, opravdu. Já jsem vystudovala filozofickou fakultu, jsem původně hudební vědec, ale když jsem se začala víc starat o pečení po odborné stránce, musela jsem se znovu vrátit k biologii, k chemii a musím říct, že to bylo svým způsobem moje další obrácení. Dostala jsem se k základu, k buňkám... Kvas má v sobě tolik bakterií a tolik kvasinek, myslím, že to jsou řádově miliardy bakterií a stovky milionů kvasinek v mililitru, takže on se dokáže zdvojnásobit za pouhých dvacet minut. Když má optimální podmínky. Když se tomu začnete dívat trochu pod kůži, zjistíte, že je to opravdu zázrak – jak život před vámi roste a vyvíjí se. To vše je vidět bez přístrojů, pouhýma očima. Musíte mít ovšem tu správnou mouku na vedení kvasu,

v chemicky upravené mouce kvas nechce růst.

Jak vaše cesta k pečení začala?

Přibližně před dvanácti lety jsem se začala ohlížet po čistě žitném chlebu. Měla jsem k tomu svoje zdravotní důvody, začal mě zlobit žlučník a bylo mi doporučeno vynechat pšenici. Jenže tehdy sto procentně žitný chleba nikde neexistoval. Dostala jsem se tak k vlastnímu pečení žitného chleba a postupně jsem ho zdokonalovala. V té době jsme doma neměli dobré připojení k internetu, takže jsem to neřešila po internetu, ale metodou pokus – omyl. Všechno jsem zkoušela sama, až se mi povedl první chleba, s kterým jsem byla spokojená. A pak ještě trvalo mnoho let, než jsem začala dojíždět na střední gastronomickou školu do Nové Paky, protože tam tehdy otevřeli jako jediní v Čechách obor pekař-cukrář pro dospělé. Tam jsem jezdila do školy tři roky, tam jsem chodila i s dětmi-studenty (*dospělí postupně všichni odpadli*), ale musela jsem počkat, až ty moje vlastní děti povyrosteou. Do Nové Paky jsem jezdila ráno na šestou. Bylo to velmi zajímavé období. Seznámila jsem se s pekařskou technikou i s tím, jak se toho dá udělat víc. I když my pořád pečeme v malých objemech. Ale byla jsem trochu zklamaná z toho, že se

dneska vedení kvasu na středních školách vůbec neučí, to patří až do vysokoškolské sféry. Naštěstí jsem se dostala k učebnicím a měla jsem obrovskou radost, že učebnice mi potvrdily moje zkušenosti.

Co vás při dennodenní vytrvalé práci povzbuzuje?

Když už přemýšlím znova a znova o smyslu (ono s tím covidem to nebylo lehké), určitě má smysl to, že to dělám z toho nejlepšího kvasu, co tady jde, a že vím, že to je zdravé. A vím, že se nám vracejí lidi, kteří žitný chleba potřebují skoro jako lék. Dokonce někteří říkají, že se ho naučili mít rádi, protože je jim po něm dobře...

Takže taková pekárna-lékárna. Má vůbec pekařka čas sednout si ke snídani?

Snažíme se udělat si tu čas, aspoň chvíli. Někdy se nám podaří si k tomu rohlíčku i sednout, není to denně. *(Do hovoru teď vstupuje Evina kolegyně Markéta: „Ale jo, posadíme se a chvíli si popovídáme.“)* Já bych řekla, že se snažíme. Někdy mám pocit, že už mám velký hlad. Protože jak jsem tady od čtvrt na šest, tak se někdy ke snídani dostaneme pravda až v devět.

Kdy přišel nápad péct na tomto místě v Říčanech?

Budou to tři roky, co tady jsem. Upřímně to vlastně bylo i proto, že

jsem měla původně dodávat pečivo do pražského gymnázia, kde naše děti studovaly. Chtěli tam takový zdravý bufet, který jsme se s manželem pokoušeli rozběhnout. Potřebovala jsem prostor, kde bych mohla oficiálně péct. Chvíli jsme koukali po Říčanech a tohle bylo u kostela, to bylo to první, co mě chytilo, a pak prostor – já potřebuji okna, já nemůžu mít provozovnu a výrobnu bez oken. Dneska už bych samozřejmě přemýšlela jinak. Stovky kil mouky od vchodových dveří dozadu odtahá můj manžel, protože tu není jiná možnost, odkud zásoby dopravit. Mám to tady ale ráda, slyším vždycky Anděla Páně v poledne, to mě těší a baví. A život ukáže, co dál a jak.

Renata Skalošová

Caltovna peče ze žitné, špaldové, pšeničné a ječné mouky. Bez chemie a s úctou k živému kvasu. Malou pekárnu najdete v zadních prostorách prodejny Zdravá výživa nedaleko kostela na Masarykově náměstí v Říčanech. Dřív tu bývala vietnamská večerka, ještě dřív obchod s textilem. Caltovna využívá původní šicí dílnu, kde švadlenky sedávaly u šlapacích strojů před okny s výhledem do dvora. Ten si pochvaluje i Eva Vlčková.

Původním vzděláním hudební vědkyně, matka pěti dětí, se

k pečení dostala přes potřebu upéci si vlastní zdravý chleba. Absolvovala Střední školu gastroonomie a služeb Nová Paka, tehdy ještě zároveň učila své děti v domácí škole. Když děti vyrostly, rozhodla se pro pekařinu. Výroba kvasového pečiva bez přidaného droždí je pro ni radostí i dobrodružstvím. A u chleba, housek a koláčů dnes tráví spoustu hodin. I když je dnes nejmladší dceři čtrnáct let, není to pro rodinu vždy lehké. Eva Vlčková pochopila, v jakých rozporech se ocital její muž, který zabezpečoval rodinu, když byla s dětmi doma a naplno se jim věnovala: „Mívala jsem pocit, že muž by měl být doma víc. Dvanáct hodin mně přišlo moc – být

na to sama. A to se snažil držet víkendy. Mně se to teď nedaří. A mnohokrát jsem se mu v hloubi duše omluvila.“ To, že se manželé mohou v pracovní kariéře střídat, považuje pro manželství za šťastné. Prohlubuje se tak i vzájemná úcta. Martin Vlček své ženě s podnikáním pomáhá a podporuje ji. Všední den začíná ranním rozvozem pečiva z Caltovny.

INSPIRACE

Signal Festival 2021

Letošní Signal Festival (Praha 14.–17. 10. 2021) jsem navštívila poprvé. Co to je? Podle mne festival světla. Letošní ročník byl věnován Zemi, životu, ohrožení života na Zemi. Z několika okruhů, jsem prošla pouze Karlín.

Fascinující příběh chaosu, zrození, konce, nového začátku symbolicky nazvaný The Wind (Vítr), byl promítán na kostel svatého Cyrila a Metoděje. Německý umělec využil k vyprávění svého příběhu krásnou rozetu, apoštoly a Ježíše Krista. Hudba neodbytně doléhala do mé duše. Byla to opravdu velká chvíle zastavení a zamýšlení nad sebou a světem.

Další zastávkou byly karlínské kasárny. Tady před 3D projekcí stálo mnoho mladých lidí a jakoby

četlo poselství z hlubin oceánu o Zemi, která trpí. O dětech, které se ptají, jaký bude svět. Zážitek dosti drsný.

Poslední projekce „Rozkvétání světla“, kdy se každý musel přičinit aby se ze suchých stébel staly zářící mnohobarevné květy, mne povzbudila. Záleží na každém z nás, jakou stopu zde zanecháme.

Hana Zavadilová

Jiří Suchý: *Klaun to zkouší znovu*

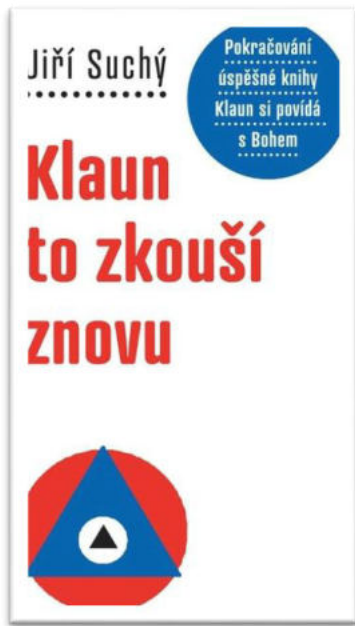
Textař, básník, spisovatel, herec, zpěvák a divadelní principál Jiří Suchý oslavil 1. října v plné síle 90. narozeniny. Jeho knížka *Klaun si povídá s Bohem* vyvolala po vydání mimořádný zájem. Nyní se vrátil k tématu a v letošním roce vydal knihu *Klaun to zkouší znovu*. V *Katolickém týdeníku* č. 36 vyšel s autorem rozhovor Aleše Palána nazvaný *Mám pro hledající pochopení*. Cituji z rozhovoru: A. P.: „V knize *Klaun si povídá s Bohem* se přihlašujete ke křesťanství. Jak dlouho už si s Bohem povídáte – od dětství?“ J. S.: „Ano, už od malička 'andělíčku, můj strážníčku', a když jsem opustil ministrantskou komži, pokračoval jsem už závažnějším přemejšlením o křesťanském učení. A to mě drží dodnes.“ Další otázky Aleše Palána se týkaly

například katolické věrouky, ptal se také, zda má Bůh smysl pro humor či zda si Jiří Suchý povídá o těchto záležitostech i s nějakým knězem, nebo je spíš teologický samouk. Na poslední otázku J. S. odpovídá: „Jsem sice teologický samouk, ale duchovní nejrůznějších církví se se mnou dávají do řeči. Jeden římskokatolický pan farář, kterému jsem před léty půjčil tu první knížku ještě v rukopise, mi na otázku, zda to mé dílko není na exkomunikaci, odpověděl: 'Ne, je to na kazatelnu!' Dával jsem to číst i několika mým známým římskokatolickým vysokým hodnostářům a dostalo se mi odezvy a připomínek. Velmi jsem si té pozornosti, kterou mému psaní věnovali, považoval.“ Ještě vybírám tento úryvek: A. S.: „Nedávno jste vydal pokračování *Klauna, který si povídá s Bohem*. Co jste mu ještě zapomněl říct?“ J. S.: „Ano, není to tak dávno, co vyšla kniha *Klaun to zkouší znovu*. Tam jsou další myšlenky, které mi táhnou mou teologicky nevyškolenou hlavou. A protože téma Bůh je neko-nečné, už pracuju na knížce třetí a zřejmě to mé uvažování budu provozovat, dokud budu. Ale pozor! To, co tam píšu, nehlásám! Jsou to mé privátní úvahy a na papír je kladu v naději, že občas některého čtenáře přimějou k podobnému uvažování. Třeba i o tom, jak se podle něho mejlím.“ A. P.:

„Co vám dává naději v těžkých časech?“ J. S.: „**Víra, že těžké časy jednou zlehknou.**“ Jak jinak!

Doporučuji si přečíst citovaný rozhovor i novou knihu. Věřím, že mnohé z vás myšlenky Jiřího Suchého osloví. Přeji mu do dalších let mnoho zdraví a Boží požehnání.

Miloslava Pangrácová

POSTŘEH

Proč latina

Navazuji na článek z letního *Zvonu* o překvapení a šoku způsobeném návštěvou tradiční liturgie.

Je přirozené, že setkání s něčím novým vzbudí údiv, někdy i emoce. Považuji však za užitečné u toho

nezůstat, ale zkusit zjistit, proč naši předkové dělali věci jinak a jaké je k tomu vedly důvody. Níže proto uvádím vysvětlení a argumenty pro používání latiny jako liturgického jazyka.

Jazyk, kterým se nenadává

Církev vždy (resp. po většinu své existence) považovala za samozřejmé, že Nejsvětější oběť musí být Bohu přinášena v jazyku, jímž se běžně nemluví na tržišti, neproklíná, nenadává a nemluví sprostě. V jazyku, který jako mrtvý nepodléhá vývoji a změně významu slov, takže jeho terminologie je konstantní, neměnná a vždy platná. Těmito jazyky byly dříve jen hebrejšтина, přesněji různé blízko-východní, již mrtvé aramejské dialekty, stará řečtina a latina.

Později, díky sv. Cyrilovi a Metodějovi, k nim přibyla církevní slovanština, nepřesně nazývaná „staroslověnština“. Konstantin Cyril, jeden z největších géníů své doby, ji vytvořil z už mrtvého dialektu slovanských kmenů na Balkáně, nepříliš odlišného od živého slovanského jazyka, který obohatil o katolickou náboženskou terminologii. Zmíněný dialekt totiž zanikl ještě předtím, než tamní slovanské obyvatelstvo přijalo křest, proto se v něm křesťanská náboženská terminologie nevyskytovala, Konstantin ji proto musel jaksí „doplnit“.

Kdyby svatí bratři prosili papeže o uznání živého jazyka jako liturgického, tak by jim Hadrián II. nejenže žádnou bulu „*Gloria in Excelsis*“ roku 869 nevydal (čímž jejich žádosti vyhověl), nýbrž naopak by je hnal z Říma jako nejhorší kacíře. Celebrovat v živém jazyce bylo v té době absolutně nemyslitelné.

Církev užívání národních jazyků při mši svaté v omezené míře dovozovala nebo alespoň trpěla, ale jen z misijních důvodů. Výjimka byla možná za předpokladu, že dobro, které z ní vznikne, převáží nad nedokonalostí, kterou obsahuje. V tomto duchu v roce 1080 odpovídá papež sv. Řehoř VII. knížeti Vratislavovi na jeho žádost o povolení bohoslužeb ve slovanském jazyce, když ho vyzývá, aby „*ke cti všemohoucího Boha této opovázlivé pošestlosti všemi silami odporoval*“, a zároveň vysvětluje, že ve Vratislavově zemi „*je už křesťanství dostatečně upevněno, než aby tam Církev musela trpět, co se přiči jejím kánonům a co je ochotna připouštět vždy tak dlouho, pokud je to kde při slabých počátcích křesťanské víry účelno*“.

Je tedy vidět, že latina při mši svaté nebyla v žádné době pro věřící snadná a pohodlná.

Smysl mše svaté

Rozdíl oproti dnešku je ovšem též v posunu chápání významu

a obsahu mše svaté a vztahu člověka k Bohu.

V tradiční liturgii (tzn. tak, jak se jen s drobnými odchylkami slavila asi od 6. do 20. stol.) je celá nejsvětější oběť mše svaté Bohoslužbou, a vede tedy primárně k uctění Pána Boha, následně k posvěcení věřících, nikoliv k jejich poučení. K tomu by měly být určeny katecheze, kázání, přednášky apod.

Proto i ty části mše svaté, které v sobě jistý poučný prvek obsahují, jsou primárně zaměřeny k bohopoctě. Je to patrné i z postoje kněze, který nečte epištolu a evangelium obrácen směrem k shromáždění věřících. Po přečtení evangelia navíc říká „*per evangelica dicta deleantur nostra delicta*“, tedy „*slovy evangelia ať jsou zahlazena naše provinění*“, nikoli „*slovy evangelia ať jsme poučeni*“ nebo něco podobného.

Ani v minulosti nebylo mnoho těch, kteří studovali latinu, ale díky opakovanému poslechu se významu formulí naučili. Zkraje 20. století pak začaly vycházet dvojjazyčné misálky. Nicméně hlavní důraz býval kladen na chápání, co se při mši svaté odehrává, a postoj věřícího než na porozumění každému pronesenému slovu.

Honza Beránek

Jak se to vlastně modlíme v době pandemie?

Na konci mše se modlíme „*Modlitbu národů proti pandemii*“, krásné myšlenky, které nám po celou dobu od loňského jara do letošního léta mluvily ze srdce a měli jsme tu modlitbu opravdu rádi. V největší krizi, kdybych byl lepší člověk, byl bych se ji býval modlil každou hodinu.

Teď na podzim 2021 si ale každou neděli říkám, za co a jak se to (TEĎ už) vlastně modlíme? Co to říkáme? Osvobod' nás od nemoci a strachu?

Nejsme jako rozmařilé děti, které když dostanou pěkný dárek, mrští s ním vztekle do kouta a vřískají, že nechtěly modrý, ale žlutý, a budou tak dlouho řvát a zlobit, dokud ten žlutý nedostanou? Copak jsme celé loňské jaro a podzim neprosili o uzdravení a ochranu před covidem-19? A copak nám Bůh skrze ty dobré lidi v laboratořích BioNtech a Pfizer nedaroval náramnou, dosud nevídanou mRNA vakcínu, kterou nám i dokonce naše jinak podivná vláda s chabými ministry zdravotnictví pořídila v dostatečném množství? Není to v té konstelaci úžasný zázrak, že jsme mohli být účinně očkováni bezpečnou vakcínou,

zázrak, za který bychom měli děkovat každý den a každou hodinu? Tak proč fňukáme a chceme nějakou jinou ochranu? Nějakou podle našich představ, podle naší dobře míněné rady Bohu, ne tu, kterou jsme dostali...

A také jsem na rozpacích u toho nešťastného označení „proti pandemii“, myslím, že původně se ta modlitba jmenovala „v době pandemie“. Domnívám se, že proti rýmě jsou kapky a proti angíně penicilin a proti pandemii covidu-19 vakcína. Modlitba je snad většinou *s něčím* (díky) nebo *za něco* (uzdravení, ochranu).

Ale krásná modlitba je to i dnes, a tak si ji i dnes vždy užívám. Při slovech „v této obtížné, zmatené a zděšené době“ myslím na všechny ty lživé servery a šířené falešné zprávy a pomluvy, tu zmatenost, kterou přineslo čtení neověřených zpráv a nedůvěra ke zprávám ověřeným, opouštění logických úvah.

Doba je vskutku obtížná a zmatená a řešení, která nabízejí myslitelé bez víry v Boha, jsou na první pohled spíše jen „zbožná přání“. Modlitbu dnes chápu jako aktuální, jen ne v době pandemie covidu, ale v době pandemie falešných zpráv (fake news) a „alternativních pravd“.

A také rád prosím o osvobození od všech ostatních nemocí, od všech ostatních strachů i o věčný

život našim zemřelým (ať už zemřeli na cokoli). Ta modlitba je prostě krásná, jen kdyby nebyla „proti pandemii“ (rozuměj covidu). Jen kdyby v tom nebylo trochu slyšet to odmítání velkého daru, který jsme UŽ mezitím dostali.

Jsem ale ve víře pořád jen začátečník, tak to možná vidím nesprávně.

David Černohorský

☞ Z FARNÍ CHARITY ☞

Proč jsme neuspořádali říjnovou humanitární sbírku

Vzhledem k tomu, že se začala opravovat věž kostela a je zde ležení, není možné se pod ním dlouhodobě zdržovat. V poslední době jsme při sbírce ukládali darované věci do předsíně kostela a vše se odvezlo až druhý den. Při opravě věže jsme však nechtěli riskovat úraz dárců nebo dobrovolníků, kteří darované věci přebírají, a proto bylo uspořádání sbírky zrušeno.

Pokud jste měli do sbírky věci připravené, určitě je nevyhazujte (případně jen do kontejnerů na oděvy), protože příští rok, dá-li Pán Bůh, bude opět jarní sbírka v květnu. Děkujeme za pochopení.

Malý koncert v DPS Senior

Rozhodli jsme se, že po více než roční koronavirové přestávce opět uspořádáme v Senioru malý koncert. Po dohodě s paní ředitelkou, která doporučila, abychom koncert uspořádali co nejdříve, protože by mohl být Senior kvůli covidu-19 opět uzavřen, jsme využili nejbližšího volného termínu souboru a již 30. září se koncert uskutečnil. Komorní soubor Pražského salónního orchestru pod vedením pana Václava Vomáčky tentokrát připravil program, který byl zaměřený na právě probíhající vinobraní a na ukončené dožínky. Poslechli jsme si písničky o vínku, o pivu a třeba i o vdolkách z bílé mouky v bezvadné atmosféře, kterou pro nás hudebníci vytvořili. Všem děkujeme za milý a příjemný kulturní zážitek.

Připravila Marie Junková

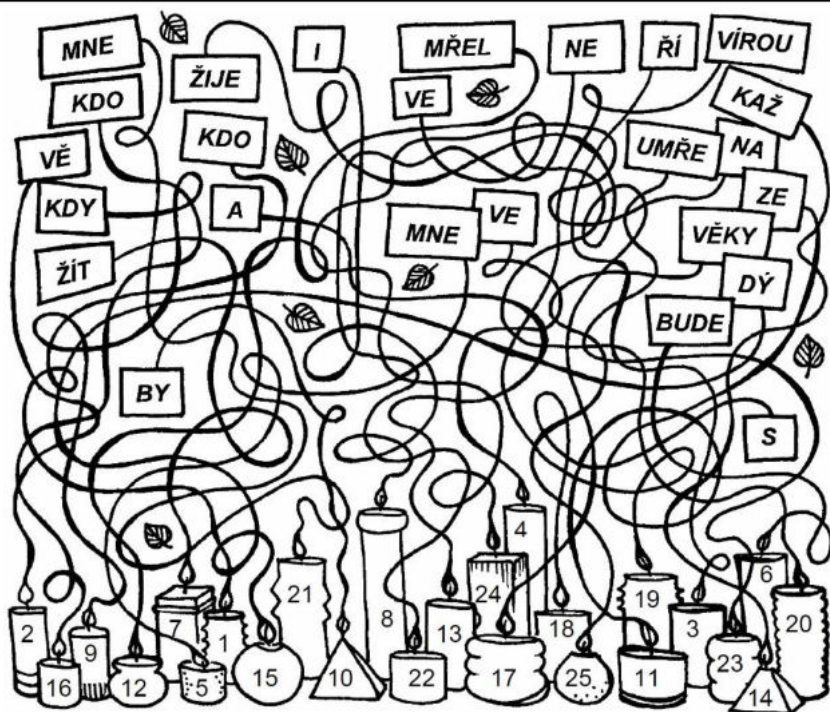

Foto: M. S.

Co je napsáno na pomníku

V těchto dnech se chodíme modlit za naše zemřelé. Na hřbitově najdeme mnoho pomníků a nápisů. Některé vyjadřují smutek a zoufalství nad ztrátou drahé osoby, jiné jsou vyjádřením křesťanské naděje na věčný život. Zkus přečíst nápis, který nám ukazuje bludiště plamínek na obrázku, a dopiš ho na připravený „pomník“.

-----', -----',
 -----', -----',
 -----', -----',
 -----'. (Jan 11,25-26)

Vyšlo v Katechetickém věstníku č. 3/2000-01; vydalo © Biskupství brněnské.

**Římskokatolická farnost
sv. Petra a Pavla v Říčanech
31. týden v mezidobí 2021**

Neděle 31.10.	31. neděle v liturgickém mezidobí	08:00 08:30 09:30 10:15 11:00	Mukařov Velké Popovice Říčany – za farnost Kostelec u Křížků Jažlovice
Pondělí 1.11.	SLAVNOST VŠECH SVATÝCH	18:00	Říčany
Úterý 2.11.	Památka zesnulých Dušičky	15:00 17:30 18:00 18:00 19:00	Říčany – hřbitov Mukařov Kostelec u Křížků Říčany – kostel Velké Popovice
Středa 3.11.		18:00	Říčany
Čtvrtek 4.11.	Památka sv. Karla Boromejského	09:00	Říčany
Pátek 5.11.		18:00	Říčany
Sobota 6.11.		14:30 16:00 18:00	Olešky Kamenice Říčany
Neděle 7.11.	32. neděle v liturgickém mezidobí	08:00 08:30 09:30 10:15 11:00	Mukařov Velké Popovice Říčany – za farnost Kostelec u Křížků Otice

Adventní zastavení na Masarykově náměstí v Říčanech, které spolupořádá naše farnost, se uskuteční o druhé adventní neděli (5. prosince) se začátkem v 17 hodin.

ZVON – farní zpravodaj | Vydává Římskokatolická farnost, Masarykovo nám. 70, 251 01
Říčany, tel.: 323 605 403, e-mail: Zvon.Ricany@seznam.cz nebo
jaroslav.baluch@seznam.cz, www.ricany.cz/farnost
Redakce: P. Matěj Jaroslav Baluch O. Praem., Renata Skalošová, Miloslava Pangráčová,
Alena Klvaňová, Hana Zavadilová | Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.
Uzávěrka příštího Zvonu je v pátek 10. prosince 2021.